KOMPOT

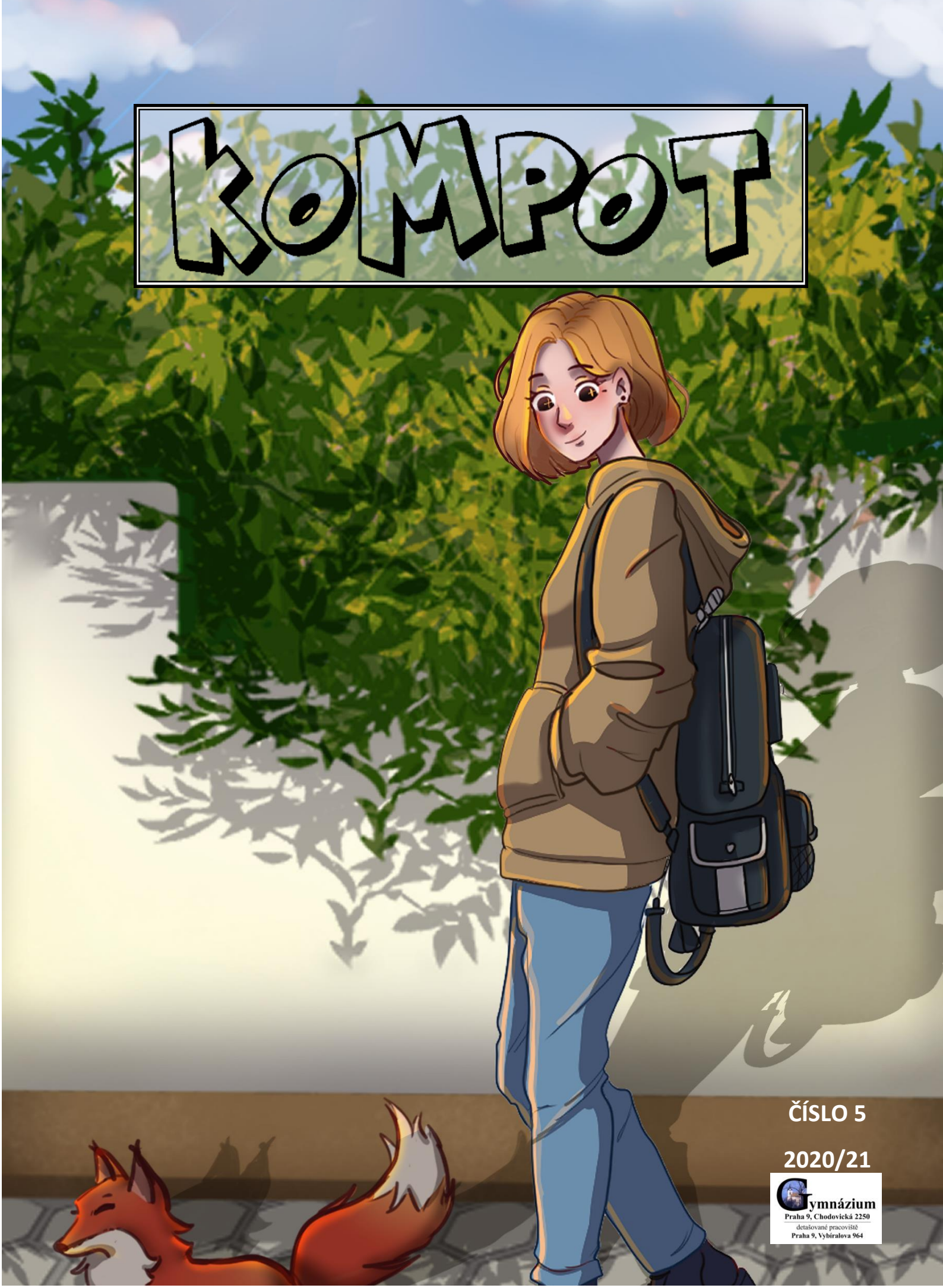

ČÍSLO 5

2020/21

Gymnázium
Praha 9, Chodovická 2250
detašované pracoviště
Praha 9, Vybíralova 964

ŠKOLNÍ NOVINKY, STUDENTI ZDRAVOTNÍKŮM, PŘÍBĚH, KOMIKSY…

ÚVODNÍK

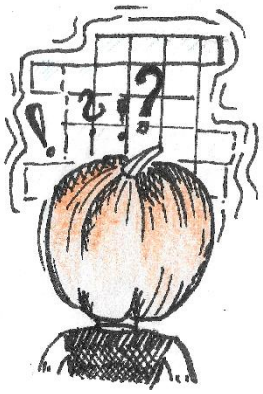

Vážení čtenáři,

vítáme Vás u posledního čísla časopisu Kompot tohoto školního roku. Prázdniny jsou za dveřmi, ale vy si určitě před odjezdem na tábory ještě najdete chvilku času na přečtení zajímavých novinek. Po dlouhé době strávené doma jsme se přeci jen nakonec dočkali a alespoň na posledních pár týdnů se podívali do školy. Díky tomu se ve škole konečně něco děje a my vám tak o tom přinášíme hned několik článků. Ty z Vás, kteří se v parném létu rádi osvěží, také nezklameme. V tomto čísle Vám totiž ukážeme návod na výrobu domácí zmrzliny. Těšit se můžete i na pokračování povídky Zloděj, se kterou se rozhodně nemusíte loučit, protože bude pokračovat i v dalším školním roce. A nakonec i naše tradiční komiksy…

Alena Hnětynková, Kristýna Bartošová

OBSAH

Život ve škole	3
Jak na to	6
Sport	7
Tip, jak se nenudit	7
Příběh	8
Komiksy	10

REDAKCE

Redaktoři:

Prima A: Alena Hnětynková, Eva Osičková

Sekunda A: Zuzana Kernerová, Tereza Pavlátová, Sára Poledníková, Kamila Potůčková, Veronika Vlčková, Matěj Kubeš

Tercie A: Kristýna Bartošová, Alice Formanová, Nikola Janeba, Anežka Nosková

Kvarta: Magdalena Pokorná, Natálie Přindová

Technický redaktor: Richard Vacek, Kvarta A

Obálka: Zuzana Kernerová

ŽIVOT VE ŠKOLE

NÁVRAT DO ŠKOL

Konečně nastal den, na který jsme se tak dlouho těšili a očekávali ho – návrat do škol. Stalo se tak dne 3. 5., kdy jsme se po mnoha dnech mohli setkat se spolužáky a vidět učitele naživo, ne na monitoru. Každý z nás si chtěl o přestávkách popovídat s kamarády nebo s nimi chodit o obědových pauzách ven. Určitě je také lepší přepisovat výpisky z tabule, než ze souboru v classroomu nebo z nasdílené obrazovky, u které se vám může stát, že uvidíte jen výřez.

Protože každé pro má také proti, má také prezenční výuka pár nevýhod. První se objevila hned ráno, když jsme museli vstávat dřív než při distanční výuce, nemohli jsme zůstávat v pyžamu, také jsme se museli učesat a připravit si aktovky na celý den. Nevyhnuly se nám ani obavy, že budeme ze všech předmětů psát hodně písemek a budeme si muset doplnit všechny výpisky, které jsme si po dobu distanční výuky tak úplně poctivě nedělali. Musíme také vnímat výuku, protože pokud nás někdo vyvolá a my nevíme odpověď, nemůžeme se už tvářit, že nám nefunguje mikrofon.

Další problematická chvíle nastává, když přijde ve škole na testování. Asi bychom neříkali pravdu, kdybychom tvrdili, že je nám tyčka v nose příjemná. A nyní nám ještě ke všemu přibyl ve škole nový druh testování. Je to PCR test. Pokud to však budeme brát z pohledu biologů, uvidíme věc zcela novýma očima. Tento test je totiž mnohem účinnější než antigenní, zachytí virus ještě předtím, než ho může člověk přenést na další osobu, neboli ještě předtím, než je ona osoba infekční. Jediná nevýhoda je delší doba vyhodnocování, což je v některých případech velký problém. Například když chcete zjistit, jestli má kašlající osoba chřipku či koronavirus, je mnohem výhodnější zvolit test antigenní.

A co se děje s vašimi slinami po odeslání do laboratoře? Možná jste si do této chvíle stejně jako já mysleli, že se k těmto účelům používají pouze odborné přístroje, ale tak tomu není. Skutečnost je taková, že je také zapotřebí alespoň pár zručných a nejlépe i zkušených lidí. Začne se tím, že se zpracují čísla na zkumavkách, která označují testované osoby. Vzorky by se měly udržovat v teplotě 2-8°C, proto se hned po očíslování přesouvají do lednice. Veškerá manipulace probíhá za přísných hygienických podmínek, to znamená rouška, rukavice a tak podobně. Poté v laboratoři hledají ve vzorku kousek RNA covidu. Byť je třeba jen malý, znamená to pozitivního zákazníka. Proces je tak složitý a důkladný, že výsledky PCR testu se dovíme až druhý den. Mezitím si musíme vystačit s antigenním testem, abychom mohli provozovat prezenční výuku.

Doufáme, že vám tento článek pomohl pochopit význam testů a hlavně nezapomeňte, že u dalšího čísla Kompotu se spolehlivě zase uvidíme.

Alena Hnětynková, Eva Osičková

GLADIÁTORSKÉ HRY ON-LINE, NEBO PREZENČNĚ?

Poslední rok se rozhodně nedá považovat za něco, co bychom mohli nazvat “normálním”. A tak trochu neobvyklé byly i letošní gladiátorské hry – proběhly on-line. Já zrovna patřím k těm, kteří už projekt za 2. pololetí odprezentovali ve škole, proto jsem tenhle rok stihla gladiátorské hry distančně i prezenčně. Ale která varianta je lepší?

Při zpracovávání písemné části zde moc velký rozdíl není. Konzultace mohly probíhat pořád, i když jen on-line, a místo toho, abychom se svého konzultanta snažili odchytit někde na chodbě, jsme mu napsali e-mail. Jediné, v čem jsme byli trochu omezeni, byla praktická část,

jelikož jsme nemohli chodit na exkurze apod. Největší rozdíl byl ale až v samotném prezentování. Myslím si, že snad každý je před prezentací alespoň malinko nervózní. Když se ale prezentuje on-line, tak se k obavám z toho, že zapomenete text, přidá i mnoho dalších. Bude mi fungovat mikrofon? A co kamera? Doufám, že ostatní uvidí prezentaci… A když si spolužáci nezapnou kamery, tak ani nevíte, jestli někdo vůbec poslouchá. Naše poslední gladiátorské hry jsme samozřejmě museli prezentovat s rouškou nebo respirátorem. Musím přiznat, že jsem po této zkušenosti získala mnohem větší pochopení pro učitele, kteří si na učení v respirátoru stěžují. Pravděpodobně tomu hodně přidala moje nervozita, ale mluvení na celou třídu s maskou přes obličej nebylo nic, co bych si dvakrát užívala.
Já osobně si myslím, že prezentovat ve škole je lepší než distančně. Přeci jen, nepracovali jsme na něčem takovou dobu jen proto, abychom to odříkali doma před počítačem. Samozřejmě i on-line prostředí má své výhody, ale přímý kontakt se spolužáky nenahradí.

Kristýna Bartošová

BESEDA S ODBORNÍKY Z BRUSELU

28.4.2021 se třídy 6. A a 6. B zúčastnily online besedy s odborníky z Bruselu. Hlavními přednášejícími byli Jan Řebřina a Markéta Franková. Spolu s nimi nám užitečné informace předali stážistka Karolína Kvačková, organizátorka programů v rámci EU pro mládež Lenka Fonioková, Jiří Klindera a Jan Petr. Seznámili nás s možnostmi studia v zahraničí, práce v institucích EU a představili nám Brusel (památky, instituce EU, tradiční pokrmy).

Na úvod besedy se nám přednášející představili. Vyprávěli nám o tom, jaké to bylo začít žít v zahraničí, jaké získali zkušenosti. Karolína Kvačková nám vyprávěla své zážitky ze studia v zahraničí. Od Lenky Foniokové jsem se dozvěděla, že Erasmus není jen pro vysoké školy, ale lze se ho zúčastnit již na střední škole. Představila nám ale i jiné možnosti vycestování do zahraničí (Výměny mládeže, Evropský sbor solidarity…). Velice zajímavé mi přišlo, jak náročný je jazykový režim EU (24 oficiálních jazyků a 552 jazykových kombinací). S Janem Řebřinou jsme se věnovali fungování a přijímání zákonů EU. Na závěr besedy nám přednášející představili zajímavosti z Bruselu.

Zajímavé bylo slyšet názory lidí, kteří si to, co nám prezentují, osobně zkusili (studium a život v zahraničí). Ačkoliv informací v tak krátkém čase bylo mnoho, výklad byl srozumitelný a zajímavý. Mně osobně se z přednášky nejvíce líbily ukázky v závěru, např. Atomium a nazdobení vaflí.

Renáta Mrzenová, sexta B

PEČEME PRO ZDRAVOTNÍKY

Naše třída, letošní kvarta A, si v rámci Projektu Občan rozhodla vybrat pomoc zdravotníkům. Další možnosti, ze kterých jsme vybírali, byly např. pomoc ohroženým druhům zvířat, vysázení více zeleně ve městě či pomoc hladovějícím dětem. Nakonec jsme se kvůli aktuální situaci rozhodli pro pomoc zdravotníkům. Zdravotníci toho měli a stále mají mnoho a zaslouží si alespoň ukázat naši vděčnost a podporu. Pomohli jsme tak, že jsme se zapojili do hornopočernického projektu Pečeme pro zdravotníky. Tento projekt byl inspirován podobnými projekty, konajícími se po celé České republice.

Poté, co jsme si vybrali téma našeho projektu, kontaktovali jsme pana Mgr. Růžičku a paní Mgr. Štrobovou, vedoucí tohoto projektu. Později proběhla také konzultace s panem

Růžičkou, který byl tak ochotný, že se zapojil do jedné z našich hodin a sdělil nám důležité informace týkající se projektu a odpověděl na naše dotazy.

Pečení pro zdravotníky nebyla jednorázová událost, konala se zatím dvě kola a naše třída se zúčastnila toho druhého. Do projektu se od nás zapojilo 15 studentů včetně paní profesorky V. Čechákové, která je konzultantkou našeho projektu. Každý sám dovezl svůj upečený výrobek na jednu ze čtyř předem určených adres. Další den se jídlo předávalo zdravotníkům v Léčebném a rehabilitačním středisku Chvaly. Tohoto předání jsme se zúčastnily my – Zuzana Jiráková a Magdaléna Pokorná.

Našich zdravotníků si velice vážíme a přejeme jim hodně štěstí a zdraví, obzvláště v těchto těžkých chvílích. Jsme velice rádi, že jsme se jako třída mohli tohoto projektu zúčastnit.

Magdaléna Pokorná, Zuzana Jiráková, Darja Hrušková, Tam Pham Tien

Foto: Magdaléna Pokorná

DIVADELNÍ PŘEDSTAVENÍ STRAKA V ŘÍŠI ENTROPIE

I když nyní nemůžeme se školou vyrazit na různé výlety nebo kulturní akce, lze výuku zajímavě zpestřit. Pro primu A naše třídní profesorka zařídila on-line divadelní představení. Jmenovalo se Straka v říši entropie a zahráli ho herci z divadla D21, které nabízí speciální program pro školy. Režisérkou byla Věra Herajtová. Scénář vznikl na motivy části stejnojmenné knihy Markéty Baňkové s devíti příběhy. Všichni jsme se v pondělí 26. 4. připojili na YouTube, kde jsme sledovali nahrávku čtyř bajek. Každá obsahovala poučení o nějakém fyzikálním zákonu.

V jednom vystoupení si například zahrála opice, pakůň a hroch. Ten plaval ve vodě a ostatní zvířátka se snažila vypátrat, proč se on neutopí a kámen ano. Zkoušela všechny možné věci jen proto, aby nám divákům objasnila Archimédův zákon. Nakonec jsme se setkali s tímto objevitelem tváří v tvář.

Další chytrá zvířátka se nás pokoušela něco nového naučit v druhém příběhu představení. Byli to sysel a králík, kteří se v parné Africe pokoušeli ochladit vodou v láhvi, ale

do druhého dne kouzlo pominulo a oni měli po zábavě. Kdo byste se chtěl dozvědět konec, určitě se stejně jako my podívejte na celé představení, bylo to opravdu zajímavé.

Po skončení záznamu se k nám na meet připojila Karolína Stellová z divadla D21 a povídala si s námi o zhlédnutém představení. Také jsme vyplňovali pracovní list. Celkově se představení všem líbilo, bylo velice vtipné a netradiční, byli jsme za zpestření výuky rádi. Všichni doufáme, že se už brzy budeme moci podívat také do normálního divadla.

Alena Hnětynková, Eva Osičková

NEUVĚŘÍTE, KDO SE STAL MISS ČESKÉ REPUBLIKY…

Dne 15. května 2021 se konal závěrečný večer soutěže Miss Česká republika. Česko zná již svoji nejkrásnější ženu. Stala se jí Jana Krojidlová, bývalá studentka našeho gymnázia a loňská maturantka. Jedná se o opravdu neskutečně velký úspěch. My ji samozřejmě moc gratulujeme a přejeme mnoho štěstí, ať už v modelingu nebo v osobním životě.

Tereza Pavlátová

JAK NA TO

DOMÁCÍ ZMRZLINA

Nevím o nikom, kdo by neznal zmrzlinu. Veliké oblibě se těší především v létě, kdy teploměr ukazuje 28 °C, a delší pobyt na slunci bez opalovací krému a bazénu nablízku nepřipadá v úvahu. Ne každému se ale vyplatí jezdit několikrát týdně do obchodu vždy, když zmrzlina dojde. Navíc všechny kupované výrobky obsahují většinou přemíru přidaného cukru, barviv či aromat (a bůh ví čeho ještě), ale ovoce a jiných přísad je zde minimum.

V tomto čísle vám ukážu recept na domácí zmrzlinu, která neobsahuje žádný z výše uvedených nedostatků zmrzlin z obchodu. Hotová je do pěti minut a základní surovinou je mražené ovoce.

Budeme potřebovat: 500 g mraženého ovoce, 3 lžíce cukru, 1 kelímek zakysané smetany, mléko (maximálně 100 ml)

Všechny suroviny kromě mléka dáme do kuchyňského robotu se sekacím nástavcem nebo do výkonného mixéru. Ovoce nenecháváme rozmrazit!!

Zapneme na nejvyšší možný stupeň a pozvolna přiléváme mléko tak, aby se obsah nádoby spojil. Pokud to s mlékem přeženeme, výsledkem bude ovocný koktejl.

Mixujeme, dokud nevznikne mražený krém. Podáváme ihned. Vystačí asi tak na čtyři porce.

Kamila Potůčková

SPORT

Sportování se postupně vrací do normálu. Od tohoto týdne je možno sportovat klasicky uvnitř, ale pouze s potvrzením o negativním testu, o očkování (pouze s dvěma dávkami), nebo o prodělání nemoci Covid-19 v intervalu 180 dní (přibližně 6 měsíců). Tělocvik ve školách je zatím povolený pouze venku, ale i to je dobré, protože si někteří po roce pořádně protáhli svaly.
Přijde mi výborné, že ve sportovních kroužcích nemusíte být očkovaní, jak se původně říkalo. Školní a meziškolní soutěže se zatím nesmí konat.

Matěj Kubeš

TIP, JAK SE NENUDIT

Tradičně zdravím všechny čtenáře Kompotu, kteří se opět rozhodli přečíst můj článek. Tentokrát bude tip na knihu spíše pro slečny, ale příště to chlapcům vynahradím. Kniha, kterou jsem si tedy připravila, se jmenuje: Jeden rok bez tebe.

Autorkou této knihy je Nina de Pass. Je to její první román, který napsala během kurzu tvůrčího psaní na Faber Academy. Příběh vypráví o slečně jménem Cara, která si vždy žila svůj spokojený život v San Francisku. Jenže jedné osudné noci na Nový rok, se jí stane tragická nehoda, kterou přežije. Její nejlepší přítelkyně G, bohužel ne.

Celý děj knihy začíná o devět měsíců později, kdy se Cara stále nemůže zbavit viny a zármutku. Matka ji proto posílá na internátní školu ve Švýcarsku, kde nikdo nezná ji, ani její minulost. Plánuje si, že zde jenom dokončí své studium, bez většího navazování sociálních kontaktů. Jenže noví spolužáci – Ren a Hector to tak rozhodně nechtějí nechat. Rozhodnou se, že kolem Cary rozbijí její pečlivě vybudované zdi a vrátí ji do normálního života.

Celý děj knihy jsem si kladla otázku, co si však přeje Cara. V příběhu jsou chvíle, kdy si rozhodně přeje, aby se jim to povedlo, ale častokrát u ní také vyhrává zármutek. Hlavním důvodem je, že čím blíž se dostává k Hectorovi a vrací se do normálního života, tím více se jí začíná ztrácet G a vzpomínky na ni. Dokáže se Cara přenést přes to, co onu osudnou noc udělala?

S příchodem do školy jsme se všichni vrátili do normálního režimu. Někomu čas pro sebe ubyl a někomu naopak přibyl. Čeho je ale rozhodně méně, to je čas strávený společně s rodinou. Proto jsem vybrala takový film, u kterého můžete relaxovat sami nebo můžete strávit příjemné chvíle s blízkými. Jeho název je: Enola Holmsová

Britský film, který režíroval Harry Bradbeer, je z roku 2020. Vznikl podle knih ze série The Enola Holmes Mysteries. Hlavní roli ztvárnila Millie Bobby Brown.

Celý příběh je o Enole Holmesové – mladší sestře Mycrofta a Sherlocka Holmese. Enola žije sama s matkou na panství. V den jejích šestnáctých narozenin se však její maminka ztratí. Enoliným poručníkem se stává Mycroft, který ji chce poslat do internátní školy pro dívky, protože se dozvídá, že se vůbec nechová jako mladá dáma v poměrech 19. století. S tím

samozřejmě Enola nesouhlasí a utíká z domu po stopách a nápovědách, které po sobě zanechala matka.

Po cestě také potkává mladého lorda, kterému hrozí smrt. Pomáhá mu utéct vrahovi a vyřešit, proč ho pronásleduje. Zbývá tedy otázka, jestli dokáže vyřešit, co se stalo s její maminkou a skrýt se svým bratrům.

Magdaléna Pokorná

PŘÍBĚH – ZLODĚJ

KRÁLOVSKÁ KREV

Potichu jsem se vyhrabal z peřiny a vstal z postele. Podlaha byla studená, tak jsem se opatrně skrčil a snažil jsem se nahmatat ve tmě boty, nemohl jsem je najít, rozhodl jsem se, že to zvládnu bez nich.

Neztrácel jsem čas a opatrně vyběhl na chodbu, ale najednou mě zastavila ohromná, palčivá bolest na chodidle. Něco se mi zabodlo do mé tenké, hebké kůže a já cítil, jak mi z rány začala vytékat teplá krev. Sykl jsem bolestí, ale snažil jsem se potichu pokračovat, abych vetřelce neztratil.

Akorát jsem si to zhoršil, protože na podlaze přede mnou bylo střepů alespoň další tisíc. Má chodidla byla celá od krve a já začal ztrácet rovnováhu a pomalu jsem přestával cítit nohy.

Krev se snad jako by schválně nádherně leskla v měsíčním světle. Začal jsem panikařit, nechápal jsem, jak nemohl ten pád porcelánové vázy někoho vzbudit. Postava mi už dávno zmizela, slyšel jsem jen kapičky krve stékat z mých chodidel a mé těžké oddechování.

Opřel jsem se o zeď, bylo strašně nepříjemné cítit všechny ty ostré střepy, jak probodávají mou kůži a pokaždé, když se pohnete, tak se zabodnou ještě hlouběji. Začalo se mi špatně dýchat, proč jsem se raději neschoval jako nějaký zbabělec.

Já nechci zemřít, ne když mám být tak brzy korunován. Chtěl jsem začít křičet o pomoc, ale neměl jsem na to žádnou energii, z mých úst se ozval jen tichý skřehotavý hlásek. Všechnu energii, která mi zbyla, jsem totiž využíval k tomu, abych se nezhroutil na zem na spoustu dalších střepů, které na mě dychtivě čekaly.

Sklopil jsem zrak dolů na podlahu, byla celá rudá s kousky ostrých střepů, spatřil jsem také ještě jednu vázu, která byla naplněna nějakými květinami, připadalo mi, jako bych byl na vlastním pohřbu.

Nechtěl jsem zemřít, ne takhle. Snažil jsem se křičet a bouchat pěstmi do zdi, abych vytvořil nějaký hluk. Doufal jsem, že se někdo vzbudí a přiběhne mi na pomoc, jenomže jsem vydával až moc málo hluku a nikoho tím nevzbudil.

Začalo se mi zatmívat před očima, motala se mi hlava a podlamovaly se mi nohy. Nešťastně jsem se koukl na mou pohřební vázu plnou kvítí a napadl mě ještě jeden poslední způsob, jak přivolat pomoc.

Ze všech svých posledních sil jsem vázu uchopil a praštil s ní o sousední zeď.

Ozvalo se hlasité „prásk“, které určitě muselo někoho vzbudit. Ale nevěděl jsem, jestli jsem si pomohl, protože se hned rozletěly její střepy po celé chodbě. Asi deset kousků se zabodlo různě po mém těle, to už jsem nevydržel. Podlomily se mi nohy a spadl jsem na kolena.

Z mých úst se konečně, ale už moc pozdě ozval bolestivý výkřik. Z kolenou mi začala téct rudá urozená krev, která už pokrývala snad celou chodbu.

Nic jsem neviděl, obklopovala mě jen tma. Slyšel jsem jen vyděšené a smutné výkřiky.

Z pohledu Karlova otce:

Najednou se ozvalo hlasité prásk, já s sebou trhl a probudil se. Hned poté se ozval bolestivý výkřik. Slezl jsem z postele, nasadil si boty a v noční košili vyběhl na chodbu. Celá chodba byla obklopená krví a střepy, dál ode mě ve velikých bolestech klečela nějaká postava, z které vytékalo obrovské množství krve.

Najednou jsem někde vzadu zahlédl nějakou osobu celou v černém s pytlem na zádech, jak skáče z okna. „Stráže, zloděj, chyťte ho,“ zařval jsem na stráže, které zrovna přiběhly. Stráže se za ním hned s obrovským dupotem rozeběhly.

Najednou mi někdo se vzlykavým tónem řekl: „P-pane králi, v-váš syn…“ Řekla to služka, která smutně, bezradně stála u klečící osoby. Otočil jsem se a přišel k ní, najednou jsem si uvědomil, co tím myslela. „C-cože, ne m-můj syn,“ vykřikl jsem a přišel k němu. Doufal jsem,

že se v té tmě jen spletla, ale když jsem poznal jeho podobu, vykřikl jsem z plných plic: „Nééé, můj syn!“

Nikola Janeba

NÁVRAT DO ŠKOLY
JÁ NECHCI DO ŠKOLY...
NO, CO UŽ...
DALŠÍ DEN
BUDETE SE TESTOVAT.
TESTOVAT?
...
HÁ-
PŠÍK!
ALICE FORMANOVÁ, 3.A